

ALTIN KÜRE ADAYI

EN İYİ ANİMASYON

BİR CLAUDE BARRAS FİLMİ

KABAKÇIĞIN HAYATI

MA VIE DE COURGETTE

RTA PRODUCTIONS BLUE SPIRIT PRODUCTIONS GEBEKA FILMS ve KIMİ FİLMİN CLAUDE BARRAS İYİ HAYATIN GÉLINE SODANNA GILLES PARES'İN ANTOLOGRAFİK ÖZNE COURGETTE'YE ANIMASYONUNU YAPTIĞI
YARDIMCI YAZAR SOPHIE HUNGER RADIO TELEVISION SUISSE ve SWISS FRANCE 3 CINÉMA RHÔNE-ALPES CINÉMA HELVETIA FILMS İYİ HAYATIN L'OFFICE FÉDÉRAL DE LA CULTURE (OFFICE CONFÉDÉRAL)
LA LOTERIE ROMANDE EUROPADES CANAL+ FRANCE TELEVISIONS CIVIL+ CENTRE NATIONAL DU CINÉMA ET DE L'ANIMÉ ANIMÉE ANIMÉE INDE SALES COMPANY ve INDE INVEST SUISSEMAGE
RHÔNE-ALPES REGION PUY-DE-DÔME CHARENTES CHARENTAIS PUY-DE-DÔME MANDELS FISCAL ve LA FONDATION ERNST GÖRNER SERVICES INDUSTRIELS DE GENÈVE LA VILLE DE GENÈVE
L'ÉTAT DE GENÈVE ve LE CANTON DU VALAIS

Yönetmenlerin On Bey Günü
Cannes Film Festivali

En İyi Film
Annecy Uluslararası
Animasyon Film Festivali

Seyirci Ödülü
Annecy Uluslararası
Animasyon Film Festivali

En İyi Animasyon
Avrupa Film Ödülleri

Seyirci Ödülü
San Sebastian Uluslararası
Film Festivali

Seyirci Ödülü
Varşova Uluslararası
Film Festivali

13 OCAK'TA

SİNEMALARDA

"SEVİMLİ VE GERÇEĞE SADIK BİR ANİMASYON"

– Variety

"KÜÇÜK KAHRAMANLARI ANLATAN BÜYÜK BİR FİLM"

– Sight and Sound

"DUYGULARINIZA HAKİM OLAMAYACAKSINIZ"

– Little White Lies

SİNOPSİS

9 yaşındaki Kabak, arkadaşlarının alay etmeyi sevdiği utangaç ve sevimli çocuktur. Annesinin ani ölümünden sonra, aynı yaş grubunda çocukların yer aldığı bir yetimhaneye götürülür. Bu süreçte sıkı bir bağ kurduğu komiser Raymond, yeni evine alışmakta güçlük çeken Kabak'ı sık sık ziyaret eder. Raymond'ın dostluğu ve yeni arkadaşlarının yardımıyla yeni evine hızla alışan Kabak burada, güvenmeyi ve aşkı öğrenirken; kendisine yeni bir aile bulur.

KARAKTERLER

KABAK

KABAK Asıl adı İcare ama herkes ona Kabak diyor. Annesinin taktığı bu lakabı sıkı sıkıya sahipleniyor. Bir yetim olarak, birbirinden farklı karakterlerde, kendisiyle aynı yaşta çocuklarla kaldığı Fontaines Çocuk Yetimhanesi'ne arkadaşılığın ne demek olduğunu öğrenecek. Onu kanatları altına alan komiser Raymond sayesinde yetişkinlere güvenmeyi öğrenecek, Camille ile aşkı keşfedecek.

CAMILLE

CAMILLE Diğer kızlara benzemiyor. Belki de bu yüzden herkes ona aşık! Oyuncak bebekler mi? Hiç onun tarzı değil. Ama futbol sevdalı ve hazırcevabın teki. Yetimhaneyi ışığıyla aydınlatır ama teyzesi yüzünden her an onlardan ayrılma korkusuyla yaşıyor.

SIMON

SIMON Yetimhanenin yufka yürekli kötü çocuğu. Kabak ile başta ters düşüp, onun canını sıkırsa da, sonrasında en sadık arkadaşı oluyor.

AHMED

AHMED Akıllı bir karış havada, naif Ahmed, grubun yaşam kaynağı. Kılıktan kılığa girmeye bayılıyor. Bazen bir dinazor, bazen bir robot oluyor... Bazen de robot kılığında bir dinazor oluyor...

ALICE

ALICE Önüne düşen bir kakülle yüzünü gizleyen Alice, çok az konuşuyor. Camille, yavaş yavaş onu gizlendiği kabuğundan çıkaracak.

BÉATRICE

BÉATRICE Nazik ve diğerlerini her zaman savunmaya hazır.

JUJUBE

JUJUBE Obur ve hastalık hastası Jujube, Ahmed'in diğer yarısı. Jujube, "sağlığa iyi geldiği için" diş macunu bile yiyor!

YÖNETMENİN GÖRÜŞÜ

"GÜVENEBİLECEĞİNİZ ARKADAŞLARINIZ OLSUN, AŞIK OLUN, HATTA BELKİ MUTLU DA OLURSUNUZ..."

NEDEN

Gilles Paris'in bir büyüme hikayesi olan sevimli ve şiirsel kitabı, *Autobiography of a Courgette*'e bayıldım. Hikaye ve hikayenin tonu, beni çocukken *The 400 Blows*, *Nobody's Boy: Remi, Belle and Sebastian*, *Heidi* ve hatta *Bambi* gibi filmleri izlerken hissettiğim ilk duygusal çırpınışlara götürdü. Bu animasyon adaptasyonu ile insanlarla, deneyimlerimi besleyen ve şekillendiren o muhteşem ve etkileyici duyguları paylaşmak istedim.

Ama bu film aynı zamanda, tüm yaralarıyla ayakta kalıp yaşamaya çalışan, ihmal edilmiş ve kötü muameleye maruz kalmış çocuklara da bir saygı duruşudur. Kahramanımız Kabak, zor zamanlardan geçiyor ve annesini kaybettiğinde yapayalnız kaldığını düşünüyor. Ama tüm bu düşünceleri yetimhanede hayatına giren yeni insanları tanıdığına değişiyor. Güvenebileceğin bir arkadaş grubu, aşık olabileceğin ve hatta belki de mutlu olabileceğin bir hayat belki? Hayatta öğreneceği hala çok şey var. Çocuklarımıza, bu basit ama içten mesajı iletmenin mühim olduğuna karar verdik. Çekimler boyunca bana yol gösteren de bu mesajı iletme arzum oldu.

TEMA

Gilles Paris'in kitabını uyarlamak istedim çünkü çocuklara yapılan kötü muameleyi ve yasal yollarla suiistimal edilmişlerini göstermeyi arzuluyordum. Güldüren ve ağlatan, burada ve şimdiden geçen, bir grup arkadaşın birlikte iyileşme gücünü ispatlayan ve empatiyi, dostluğu, paylaşmayı ve toleransı savunan, eğlenceli bir film yapmak istedim.

Çağdaş sinema, yetimhaneleri suiistimallerin yaşandığı, özgürlüğün olmadığı bir dış dünya gibi resmediyor. (*The 400 Blows*, *The Chorus* örneklerinde olduğu gibi) *Kabakçığın Hayatı*'nda bu denklem tersine çevriliyor. Suiistimal dış dünyada yaşıyor ve yetimhane, çocukların teselli bulduğu ve kendilerini yeniden inşa ettiği bir yere dönüşüyor. Bu yüzden bu anlatı hem klasik hem de modern bir yan taşıyor.

Yetimhane üzerine biraz kafa yorduktan sonra, uyarlamanın temasına daha hassas yaklaşmam gerektiğini fark ettim çünkü hikayenin merkezinde, sevgiden yoksun bu çocukların yetişkin dünya ile kurdukları ilişki yer alıyor. Evlat edinmeyi, iki modern yanıyla yansıttım: Evlat edinen yeni bir aile ve velayeti bir akrabanın alması. Çocuğun yaşına ve yetişkinlerin motivasyonuna bağlı olarak, evlat edinme ya suiistimalin yıkıcı döngüsüne dönme riskini ya da dünya ile yeniden bağ kurmaları ihtimalini taşıyor. Ayrıca, aile yapısının temellerinin farklı formlarda sunulduğu karışık aile imajını vurgulamak da önemliydi.

SENARYO

Kitap yer yer çocukların maruz kaldığı şiddeti açıkça tarif etmesi nedeniyle daha çok genç yetişkinleri ve ebeveynleri hedef alıyor. Uyarılama sırasında izleyici kitlesini ergenlik çağındaki çocuklara kadar genişletmeye çalıştım. Uzun bir yazım sürecinden sonra yapımcılarım, Céline Sciamma ile çalışmamı teklif ettiler. Bu fikre bayılmıştım çünkü *Tomboy*'u izleyeli birkaç ay olmuştu ve filmi sevmiştim. Düzenli bir şekilde buluşup fikir alışverişine başladık. Bir uyarılama için bariz bir şey olarak görünen, günlük tutma formundan uzak duracağımız konusunda hemfikirdik. Céline, senaryoya klasik ve sıkı bir yapı vermeyi, mizahla duygusallık, macerayla sosyal gerçekçilik arasında doğru çizgiyi bulmayı çok biliyordu. Senaryonun bir diğer başarısı da, gelecekteki arkadaşlık bağlarının ışığında kovulacak karanlık ve trajik geçmişleriyle boğuşan karakterleri oldukça hassas biçimde işleyişinde yatıyor.

OYUNCULARLA ÇALIŞMAK

Marie-Eve Hildbrand'ın oyuncu seçim süreci ve oyuncularla çalışması, yönetim sürecinin anahtarıydı. Çocuk karakterler için deneyimsiz oyuncularla çalıştık. Onları, sesleri ve mikrofon önündeki spontanlıkları nedeniyle seçtik. Kişilikleri ve yaşları da bu kararda etkili oldu çünkü olabildiğince doğal davranan, sesleri kaydedilirken sahneleri gerçekten yaşayan oyuncuların oluşan bir grup oluşturmak istedik.

Çocuklara yardımcı olmaları ve onların rollerini daha inandırıcı hale getirmeleri için, yetişkin karakterleri canlandıran oyuncuları, deneyimli oyuncular arasından seçtik. Michel Vuillermoz'ın çıkardığı işte de gördüğümüz üzere, bu seçim çok iyi işledi. O, Raymond'a dikkate değer bir insancılık, fevkaladelik ve derinlik katarken,

çocuklarla gerçek bir dostluk ve yoldaşlık bağı kurdu. Altı hafta süren kayıtlar boyunca oyuncular, aynı telden hareket edip filme sıra dışı, duygusal bir gerçeklik kattılar.

Aralarına sessiz kalınan anların serpiştirildiği doğal, kısa ve etkili diyaloglar, karakterlerin psikolojilerine derinlik katıyor. Sessiz kalınan anlara anlamlar yükleniyor; bakış ve konuşma gerektirmeyen iletişim yolları arıyoruz. Kayıtlar sırasında çocukların doğal konuşmalarını kullanarak denediğimiz bu yöntemle diyaloglar daha zengin bir hal aldı ve duygusal anlamda yaklaşıması güç bir şiirsel doğallık yakalandı.

YÖNETMENLİK

Kabakçığın Hayatı'nın karakterlerinin iç dünyasına odaklanan bir film olması amaçlandı. Filmde küçük jestlere, yüz ifadelerine, göz kırpmalara, bekleme anlarına yer vermek benim için önemliydi. Yuvalarını kurarken kuşların cilveleşmesi, şehrin manzarası, bulutlarla dolu gökyüzü, gök gürültüsü ve karakterlerin iç dünyalarını yansıtan parlak ufuk çizgileri...

Duyguları ve bakışları gösterirken animasyonda sıkça kullanılan açı/karşı açı yerine uzun, sekans açıları kullandım. Bu, filme eşsiz ve nispeten ağır bir ritim kattı.

ESTETİK KARARLAR

Karikatürist Hergé, bir suratın grafik stili ne kadar sade olursa, izleyenlerin, kendi duygularını ona aksettirmeleri ve o karakterle bağ kurmaları o kadar kolay olur, der. Ben de buna inanıyorum. İzleyici için gerçekliği yeniden üretmek yerine, onlara "değiştirilmiş gerçeklik" veriyorum.

Karakterlerin stilize grafiklerini, doğal ve gerçekçi seslerle birleştirmenin yanı sıra filme, Gilles Paris'in şiirsel yazı stilini de yedirmeye çalıştım. Bu evrenin anahtarı, karakterlerin gözlerinde yatıyor. Büyük gözlerini kocaman açarak dünyayı görmek istiyorlar. Bu, izleyende bir duygu yoğunluğu ve empati yaratıyor. Kentli, birbirine zıt, post modern bir şiir doğuyor filmin

içinden. Manzara, hüzünlü ve karamsar. Bu aynı zamanda filmde görmediğimiz suiistimalin sosyolojik içeriğini de sembolize ediyor. Canlı ve parlak renkler, karakterlerin iyileşme iradelerini ve pozitif yapılarını yansıtıyor. Kaderlerinin onlara sunduğu zorluklarla yüzleşen çocuklar direnişe geçiyorlar.

MÜZİK

Müzik her sahnede değişiyor. Baskılı sahnelerdeki minimal sound efektlerden, daha dışa dönük duygusal sahnelerde Sophie Hunger'ın yumuşak ve narin müzikleriyle geçiyoruz. Bestelerinin narinliği, gitarın, bassın ve vibrafonun sesine karışan büyüleyici sesi, bu çocuk evrenine mükemmel biçimde uyuyor. Bir gün Sophie, kendisiyle ilgili şunu söyledi: "Kendime tahammül edemediğim bir dönemden geçtim. Bugün bunu atlattım. Işıkla doluyum. İnsanlar değişiyor ve bu, iyi bir şey." Sanki küçük kahramanımızın geçtiği yolu anlatıyordu.

KUKLALAR VE ANİMASYON

Stop-motion, bir el işi macerası. Kurmacanın ve animasyonun kesiştiği, filmin yansıtmayı arzuladığı değerlere yakın bir disiplin. Her şeyin ötesinde bu tarz bir işte olmazsa olmazı, her departmanın ortak amaçları paylaşmasını gerektirir.

Altmıştan fazla set, üç farklı kostümde elli dört tane kukla yapıldı ve boyandı. Sekiz ay içinde, animatör başına günde üç saniye çekmek kaydıyla, yapılan bütün setleri on beş sete bölerek yetmiş dakikalık çekim yaptık. Filmin müziklerini eklemek ve yeşil ekran önünde çekilen sahnelere arka plan eklemek için sekiz aylık ek bir süreye daha ihtiyacımız oldu.

Elliden fazla "zanaatkarın" dinmeyen emekleriyle iki yıl gibi uzun bir süreçte filmi tamamlamış olsak da, verimli bir yapım süreci geçirdik.

SENARİSTİN GÖRÜŞÜ

“CESUR OLMALISIN!”

Kabakçığın Hikayesi'ne girmem çok vakit almadı; Claude Barras'ın çizdiği bir karakter yetti. Karakterin hatlarının yumuşaklığı ve çizerinin eşsiz görsel imzası sadece o karaktere duyduğu aşkı yansıtmakla kalmamış, baktığımda benim de ona aşık olmamı sağlamıştı. Projeye dahil olur olmaz, bu karakterlerin dertlerinin ve samimiyetlerinin içine düştüm. Gerçeğe ve anlattığı hikayenin doğruluğuna sadakatinin yanı sıra şiirsel görseleğe duyduğu açlıkla bir animasyon, başlı başına karşı konulamaz bir şeydir. Senaryoyu yazmam, güvenin ve özgürlüğün yansımasıydı. *Kabakçığın Hikayesi*'nde kalbimi kazanan bir sadelik ve cesaret vardı. Annesi ölünce yetimhaneye düşen bir çocuğun hikayesini, bir çocuk filmi için *pitch* etmek, cesaret istiyordu. Ama çağlar boyunca bize anlatılan masalları düşündüğümüzde, onların da çok karanlık yanları olduğunu görünüyorsunuz; *Parmak Çocuk*, *Hansel ve Gretel* gibi...

Masallar zalimdir ama *Kabakçığın Hayatı*, değil. Hikaye, bir büyüme hikayesinin gücüne ve hassasiyetine sahip ve var olan bir dünyayı, çocuklara anlatma derdinde...

FİLMİN KÜNYESİ

Yönetmen:	Claude Barras
Senaryo:	Céline Sciamma
Yapımcılar:	Marc Bonny, Armelle Glorennec, Pauline Gygax, Max Karli, Kate Merkt
Görüntü Yönetimi:	David Toutevoix
Müzik:	Alexander Zekke
Kurgu:	Valentin Rotelli
Süre:	66 dakika
Yapım Yılı:	2016
Ülke:	İsviçre, Fransa